

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 487/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Petrom Kubinom, Bottova 2A, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Tos/10/2024 z 31. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“), ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4Tos/10/2024 z 31. januára 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 spáchaného formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020, prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020 a pre pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona účinného

do 31. decembra 2020 s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020.

3. Uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 1 Kv 38/20/1100-117 z 13. mája 2021 došlo podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku k zaisteniu majetku sťažovateľa v rozsahu tam špecifikovanom a ďalším uznesením č. k. 1 Kv 38/20/1100-120 zo 17. mája 2021 došlo podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku k dodatočnému zaisteniu majetku sťažovateľa v rozsahu tam špecifikovanom.

4. Sťažovateľ následne požiadal o zrušenie zaistenia svojho majetku. O jeho žiadosti rozhodol Mestský súd Bratislava I (ďalej len „mestský súd“) uznesením č. k. B2-2Tk/1/2023-371 z 10. novembra 2023 (ďalej len „uznesenie mestského súdu“) tak, že ju podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku zamietol.

5. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu mestského súdu krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že k zaisteniu jeho majetku došlo s odkazom na § 58 ods. 3 Trestného zákona, o ktorom ústavný súd nálezom sp. zn. PL. ÚS 1/2021 rozhodol, že nie je v súlade s viacerými ustanoveniami ústavy, a teda zaistenie jeho majetku stratilo akýkoľvek zákonný podklad. Jeho žiadosť o zrušenie zaistenia majetku však bola zamietnutá s odkazom na § 58 ods. 1 Trestného zákona, pričom na naplnenie tohto zákonného dôvodu na zaistenie majetku neboli splnené podmienky. Krajský súd nedostatočným spôsobom rozlišoval medzi obligatónym a fakultatívnym uložením trestu prepadnutia majetku, vôbec neskúmal materiálne podmienky na uloženie fakultatívneho trestu prepadnutia majetku a vyložil Trestný zákon v neprospech sťažovateľa ako obvineného, pričom v napadnutom uznesení spochybňuje právne závery ústavného súdu uvedené v náleze sp. zn. PL. ÚS 1/2021. Sťažovateľ údajne spáchanou trestnou činnosťou ani len nemal získať majetkový prospech pre seba, ale pre iného, a teda nie je žiaden dôvod zaistiť jeho vlastný majetok, ktorý nadobudol zákonným spôsobom. Krajský súd sa nevenoval skúmaniu povahy a závažnosti činu a skúmaniu pomerov sťažovateľa, ale v podstate paušálne odkázal na možnosť zaistenia majetku podľa iného ustanovenia Trestného zákona.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v nadväznosti na uvedené aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením vydaním v súvislosti so žiadosťou sťažovateľa o zrušenie zaistenia jeho majetku.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a ods. 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu alebo iného orgánu verejnej moci nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu a inú právnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

10. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

11. Pri preskúvaní rozhodnutí o použití dočasných majetkových zaisťovacích inštitútov, v dôsledku ktorých je znemožnené alebo citeľne obmedzené dispozičné právo dotknutého subjektu, ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi stanovil požiadavky, ktoré sú na takéto rozhodnutie kladené z pohľadu ústavnoprávneho: rozhodnutie musí mať zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, čo znamená, že vyvedené závery o naplnení podmienok uvedených v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku nemôžu

byť v úplne zrejmom nesúlade so zistenými skutkovými okolnosťami, ktoré sú orgánom činným v trestnom konaní k dispozícii (IV. ÚS 379/03 a IV. ÚS 577/2021). Ak sú tieto požiadavky dodržané a zásah štátu rešpektuje primeranú (spravodlivú) rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti, ktorý je zásahom sledovaný, a požiadavkou na ochranu základných práv jednotlivca, ústavný súd nepovažuje zabezpečenie majetku dotknutého subjektu za protiústavný zásah do jeho vlastníckych práv (I. ÚS 554/03, I. ÚS 369/03 a IV. ÚS 577/2021).

12. Rovnako je potrebné pripomenúť zdržanlivý prístup ústavného súdu k preskúmvaniu rozhodnutí o zaistení nástrojov trestnej činnosti a výnosov z trestnej činnosti ako rozhodnutí dočasnej a zabezpečovacej povahy, keďže do práv dotknutej osoby sa nezasahuje konečným spôsobom (I. ÚS 264/2023, IV. ÚS 672/2022).

13. Uplatňujúc už uvedené východiská, ústavný súd napadnuté uznesenie preskúmal a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť nie je dôvodná.

14. K námietke sťažovateľa o zaistení majetku pôvodne podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona („obligatórne“ zaistenie majetku) a následnom odkaze už na § 58 ods. 1 Trestného zákona („fakultatívne“ zaistenie majetku) pri rozhodovaní o jeho žiadosti o zrušenie zaistenia majetku krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že podmienku podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku možno naďalej považovať za splnenú, pretože u sťažovateľa stále existuje (aspoň) táto fakultatívna možnosť uloženia trestu prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona. V tomto smere odkázal na skutočnosť, že sťažovateľ je trestne stíhaný aj pre pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) a b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2020, za ktorý mu v prípade uznania viny hrozí trest odňatia slobody od 12 do 20 rokov. Krajský súd ďalej ozrejmil, že dôvodom na zrušenie zaistenia majetku by bola napríklad skutočnosť, že trestné stíhanie bolo zastavené, obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby alebo že bol síce uznaný za vinného, ale nebol mu uložený trest prepadnutia majetku, čo však v prípade sťažovateľa nenastalo.

15. Pokiaľ ide o ďalšiu argumentáciu sťažovateľa v prospech zrušenia zaistenia jeho majetku, krajský súd ju s poukazom na vtedajšiu fázu trestného konania, teda na štádium po podaní obžaloby a zatiaľ bez jej prejednania na hlavnom pojednávaní, považoval za predčasnú. Skutková veta a aj jej právne posúdenie nie sú podľa krajského súdu v tomto danom štádiu rigidne dané, pričom za istých okolností môže dôjsť k jej úprave, dokonca aj k úprave skutku, resp. jeho právnej kvalifikácie, a to v prospech alebo aj v neprospech sťažovateľa. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že majetkový prospech mal získať pre iného, nie výlučne pre seba, krajský súd doplnil, že definícia trestu prepadnutia majetku je upravená vo všeobecnej časti Trestného zákona, a preto odkazy sťažovateľa na iné skutkové podstaty trestných činov nemožno považovať za porovnateľné príklady.

16. Už uvedené závery krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za svojvoľné či nedostatočne odôvodnené. Krajský súd v okolnostiach danej veci primeraným spôsobom reagoval na všetky sťažovateľom vznesené relevantné námietky, keď mu objasnil možnosť zaistenia jeho majetku podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona, ako aj predčasnosť niektorých jeho námietok vzhľadom na štádium konania. Ústavný súd v tomto smere dopĺňa, že príslušný orgán môže v prípade podania žiadosti o zrušenie zaistenia majetku po odpadnutí „obligatórneho“ dôvodu na zaistenie majetku vyjadreného v už neúčinnom § 58 ods. 3 Trestného zákona odkázať

aj na „fakultatívne“ zaistenie majetku, čo však musí primeraným spôsobom vysvetliť, resp. odôvodniť (I. ÚS 284/2024, IV. ÚS 353/2025). Uvedené vo veci sťažovateľa bolo rešpektované.

17. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu